

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 03.02.1989, sp. zn. 11 To 8/89, ECLI:CZ:NS:1989:11.TO.8.1989.1

Číslo: 17/1990

Právní věta: Žádosti o propuštění z vazby na svobodu (§ 72 odst. 2 tr. ř.) podané ve stejné době jednak obviněným, jednak v zastoupení obviněného jeho obhájcem (§ 41 odst. 2 tr. ř.), je třeba považovat za jediný návrh směřující k propuštění obviněného z vazby na svobodu.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 03.02.1989

Spisová značka: 11 To 8/89

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obhájce, Trvání vazby, Vazba

Předpisy: 141/1961 Sb. § 72 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ČSR zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. stížnost obžalovaného D. B. proti usnesení městského soudu v Praze z 12. 1. 1989 sp. zn. 3 T 13/88.

Z odůvodnění:

Obžalobou podanou městským prokurátorem u městského soudu v Praze je obžalovaný D. B. vazebně stíhán jednak pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., jednak pro týž trestný čin podle § 234 odst. 1 tr. zák. Ve věci se konalo hlavní líčení ve dnech 14. 9. a 27. 10. 1988, další jednání dne 16. 12. 1988 bylo znovu odročeno na 20. 1. 1989, kdy se v hlavním líčení pokračovalo, a za účelem výslechu svědků bylo nakonec znovu odročeno na 16. 2. 1989. Dne 6. 1. 1989 byla přítom městskému soudu doručena obžalovaným vlastnoručně sepsaná žádost o propuštění z vazby na svobodu, datovaná 1. 1. 1989, když již před tím dne 3. 1. 1989 obdržel soud prvního stupně návrh na propuštění obžalovaného D. B. z vazby, sepsaný v zastoupení obžalovaného jeho obhájcem, datovaný 28. 12. 1988 a opírající se v zásadě o tytéž důvody.

Městský soud rozhodl ve věci usnesením z 12. 1. 1989, sp. zn. 3 T 13/88, jímž podle § 72 odst. 2 tr. ř. obě shora uvedené žádosti o propuštění obžalovaného z vazby zamítl s odůvodněním, že nadále trvají vazební důvody předpokládané ustanovením § 67 písm. a), b) tr. ř.

Proti tomuto rozhodnutí podal obžalovaný řádně a včas opět sám i prostřednictvím svého obhájce

stížnost, v níž znovu zdůraznil své přesvědčení o tom, že nemůže být usvědčen z jednání, které je mu obžalobou kladeno za vinu, a měl by být proto okamžitě z vazby na svobodu propuštěn.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výrokové části napadeného usnesení a zabýval se rovněž správností postupu řízení, které jeho vydání předcházelo.

Z formálního hlediska přitom Nejvyšší soud ČSR především shledal, že městský soud v Praze pochybil, pokud odděleně posuzoval v téže záležitosti podaný návrh obžalovaného D. B. a návrh jeho obhájce na propuštění obžalovaného z vazby na svobodu, a pochybil tedy i tím, že oba tyto návrhy zamítl jednotlivě, třebaže jediným výrokem.

Podle citovaného ustanovení a trestního řádu má obviněný právo kdykoli žádat o propuštění na svobodu a o jeho žádosti musí soud (a v přípravném řízení prokurátor) neodkladně rozhodnout. Proti rozhodnutí o vazbě je podle § 74 odst. 1 tr. ř. přípustná stížnost, kterou mohou kromě obviněného a prokurátora podat vedle obviněného v jeho prospěch též osoby, které mohou podat v jeho prospěch odvolání (§ 247 odst. 2, resp. § 142 odst. 2 tr. ř.), a jde-li o mladistvého, také orgán pověřený péčí o mládež (§ 299 tr. ř.); o obhájci se zde tedy výslovně nehovoří.

Trestní řád ovšem připouští, aby za osobu, které se usnesení přímo dotýká, tj. jejím jménem, anebo ve prospěch této osoby, tj. svým vlastním jménem podal stížnost někdo jiný. A právě v případě, jako je tento, může obhájce podat stížnost proti rozhodnutí o vazbě za obviněného, tedy jeho jménem a nikoli svým vlastním.

To ostatně vyplývá i z dikce ustanovení § 41 odst. 2 tr. ř., podle něhož je obhájce - kromě jiného - oprávněn již v průběhu přípravného řízení činit za obviněného návrhy, podávat za něho opravné prostředky apod. Práva obviněného jsou naopak jednoznačně vymezena ustanovením § 33 odst. 1 tr. ř.

V daném případě měl tedy městský soud v Praze považovat samostatná podání obžalovaného a jeho obhájce za jediný návrh směřující k propuštění obžalovaného D. B. z vazby na svobodu a měl odpovídajícím způsobem o tomto návrhu rozhodnout.

Dále se nejvyšší soud ČSR zabýval věcnými důvody stížnosti obžalovaného D. B.